

ΚΑΡΔΙΑ ΜΕ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ

Χτες το βράδυ σε ονειρεύτηκα, Ανδρέακι μου , μα ήταν κάτι παραπάνω από ονειροπλασία . Σε αισθάνθηκα να μπαίνεις μέσα στο θλιμμένο σπίτι μας ξανά, αέρινος κι άυλος, και να του δίνεις ζωή. Μέσα στους τοίχους μαζί με εσένα είδα να φυτρώνει ένας όμορφος μαγιάτικος αγρός με παπαρούνες κατακόκκινες, ψιλές άσπρες και κίτρινες μαργαρίτες, μυρωδάτο χαμομήλι, πολύχρωμα αγριολούλουδα, σπαρτά. Δεν πάταγες πουθενά σε χώμα, καθώς ήταν όλο σκεπασμένο με λουλούδια , ενώ από τις μικρές τρύπες στο έδαφος , που έμοιαζαν με κρατήρες, ξεπηδούσαν χιλιάδες μυρμήγκια που μπαινόβγαιναν ακούραστα στις φωλιές τους. Και εκεί, στις ρίζες ενός κέδρου ακούμπησες ένα γράμμα που αμέσως γέμισε τον τόπο με ομορφιά, ευωδιές, θυμίαμα ..

Σε παρακολουθούσα να στέκεις πανέμορφος μπροστά μου σαν άγγελος , παλικαράκι μου, πιο όμορφος ακόμα και από την εικόνα της ανάμνησης που κρατώ μέσα μου. Χωρίς δεύτερη σκέψη, φύση και έξη το να είσαι μάνα, έτεινα ασυναίσθητα το χέρι μου προς τη μεριά σου, όχι για να μαζέψω το γράμμα όπως θα έπρεπε , αλλά για να σε τραβήξω κοντά μου σπλάχνο μου και να χαϊδέψω τη θωριά σου. Αυτό ήταν αρκετό για να επιστρέψεις στον άνευρο κόσμο σου , εκεί που το αίμα δεν ρέει αλλά μένει παγωμένο, και η καρδιά σαπίζει στην απομόνωση. Άνοιξα τα μάτια και ξαναβρέθηκα μόνη σαν το κούτσουρο, άλαλη και πνιγμένη στον ιδρώτα, μέσα στο κατασκότεινο σπίτι με τα βουβά έπιπλα. Με πήρε ένα γοερό κλάμα σα βουερό ποτάμι.

Ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι έμεινα να κοιτάζω το κενό για ώρες. Η ματιά μου έτρεχε γύρω από τη γύψινη διακοσμητική κορνίζα της οροφής. Το κεφάλι μου βούλιαζε μέσα σε μια λίμνη από δάκρυα και ιδρώτα που μούλιαζαν το μαξιλάρι, καθώς οι σκέψεις κυλούσαν βασιανιστικά αργές όπως κι οι ώρες. Το όνειρο περιστρέφονταν διαρκώς στο μυαλό μου, αναζητώντας μια εκλογικευμένη ερμηνεία. Τι να έγραφε το χαρτί ; Γιατί έφυγες; Ήταν κάποιο μήνυμα από εσένα; Οι αδένες, τα μηλίγγια, τα μάτια μου βγάζανε σπίθες. Ένιωθα το μυαλό μου να χάνεται βαθιά μέσα στο κυκεώνα των ερωτηματικών, να στροβιλίζεται ακατάπαυστα μέσα στη δίνη των φόβων μου, σε μια κατάσταση σύγχυσης.

Ανυπομονούσα να έρθει το ξημέρωμα, ώστε το φως του ήλιου, να διώξει την το παραλήρημα μου. Κι όμως κάτι στο όνειρο αυτό, μου ψιθύριζε χαμηλόφωνα στη καρδιά ένα μήνυμα αισιοδοξίας. Σαν να ένιωσα ότι ζούσες. Αν και για μένα ήταν πάντοτε αδύνατο να πιστέψω στον άδικο χαμό σου και ζεις κάθε μέρα μέσα από τις αναμνήσεις. Απομόνωσα τη μνήμη που πηγάζει απ'τον εγκέφαλο και επέτρεψα να με πλημμυρίσει μονάχα της καρδιάς το μνημονικό. Σε θυμήθηκα μωράκι να σε φέρνω σπίτι από το μαιευτήριο, να βγαίνεις απ'τη πόρτα μας για τη πρώτη μέρα στο σχολείο και να γυρνάς με το μεταπτυχιακό. Και με ξαναπήρε ο βαθύς γλυκός ύπνος.

Στις οχτώμιση το πρωί χτύπησε το κουδούνι. Ανυπομονούσα να δω την φίλη μου την Έρση, που κατά τη καθημερινή μας συνήθεια, θα έρχονταν για να πιούμε παρέα τον ελληνικό μας και να τα πούμε. Από τη λαχτάρα είχα βγει έξω στο προσκέφαλο της πόρτας πρώτου φτάσει στον όροφο μου ο ανεγκυστήρας. «Έλα πέρνα μέσα» της είπα και την τράβηξα βιαστικά στο σπίτι από το χέρι, σαν παιδί . «Το καλό που σου θέλω σήμερα να μου πεις το φλυτζάνι με το νι και με το σίγμα» είπα επιτακτικά κι εξαφανίστηκα στην κουζίνα. Γέμισα το μπακιρένιο μπρικάκι με νερό, ζάχαρη, καφέ και περίμενα ανυπόμονα από πάνω του να φουσκώσει αργά αργά το καϊμάκι. Της έβγαλα τα αγαπημένα της βουτήματα για να την καλοπιάσω, και ενώ εκείνη τα βάφτιζε απολαυστικά μέσα στον καφέ της, εγώ με βιαστικές γουλιές, που μου έκαιγαν το λαιμό τον κατέβαζα μονορούφι . Έβλεπα την απορία στο βλέμμα της όμως τα χείλη της παρέμεναν σφιχτά, αμίλητα. Όταν τον στραγγίξαμε κι οι δυο μας , εκείνη πήρε μια χαρτοπετσέτα, τον τούμπαρε κι αφού τον ανακίνησε με την ανάλογη τελετουργία του διαβάσματος του φλυτζανιού, συμπεριλαμβανομένου του τριπλού σταυρώματος του πάτου, άφησε το κατακάθι να χαράξει τα μελλούμενα στη λευκή πορσελάνη.

«Μια ευχάριστη συνάντηση βλέπω...», μου λέει, και το δάχτυλο της άρχισε να κινείται μέσα στο φλυτζάνι και να ζωγραφίζει πρόσωπα, γράμματα , δρόμους. «Να βλέπεις κάποιο παλικαράκι σου χτυπάει τη πόρτα από μακριά.. Και να βλέπω τρεις καρδιές. Τι να'ναι; »και συνάμα τα έδειχνε όλα αυτά με το δάχτυλο. Κόντευα να πέσω ξερή. Νόμιζα ότι σχετιζόνταν με το όνειρο. Επιτέλους, αχ, αυτό ήθελα να ακούσω! Ξαφνικά σταμάτησε. Η φωνή της ακούγονταν τρομαγμένη και έβγαине χαμηλόφωνα. Δεν κοίταζε πλέον το φλυτζάνι αλλά εμένα κατάματα, με ανάμεικτο ύφος φόβου και στοργής. « Θέλω να σου πω κάτι που το ξέρω μήνες τώρα και με βαραίνει., κι αν δεν σου είπα κάτι μέχρι τώρα, συγχώρα με αλλά δεν εύρισκα ούτε τη κατάλληλη στιγμή, ούτε τις λέξεις.» Πράγματι οι λέξεις δυσκολεύονταν να βγουν, να ορθώσουν το ανάστημά τους μπροστά μου.

Έστεκαν μετέωρες στα λεπτά γερασμένα της χείλη. « Η Μάνια, ξέρεις, είναι έγκυος, παντρεύεται. Μην της κακιώσεις». Κοκάλωσα. Η Μάνια, που ήταν η κοπέλα του Αντρέα, του γιου μου... Ο χρόνος για μερικά δευτερόλεπτα πάγωσε ώστε να το συνειδητοποιήσω. Δεν είναι κάτι ανώδυνο. Ανοιγόκλεισα τα βλέφαρα μου, την φαντάστηκα μπροστά μου για ένα δευτερόλεπτο ακολουθώντας πιστά τις περιγραφές της Έρσης και μετά εξάλειψα την εικόνα της αμέσως. Το περίμενα βέβαια ότι κάποια μέρα θα συνέβαινε αλλά για να είμαι ειλικρινής ήμουν απροετοίμαστη.

« Να κακιώσω σε έγκυο γυναίκα ; Προς Θεού, τι βλαστήμια εκστόμισες ;» Αυτό είπα άσχετα αν κάτι μέσα μου κατέστρεφε την συμπάθεια και την εκτίμηση που έτρεφα για εκείνη, όπως το σπύρτο το χαρτί. Θύμωσα σε τέτοιο βαθμό που, οι αρτηρίες που περιέβαλαν την καρδιά μου είχαν γίνει φονικά αγκάθια έτοιμα να μπήξουν τα καρφιά τους και να την κατακρεουργήσουν. Το αίμα μέσα μου θα έπρεπε να είχε αλλάξει χρώμα κι από κόκκινο να ήταν ένα βαθύ μαύρο **δηλητήριο**. Ένωσα την απόλυτη δυστυχία. Τον υπέρτατο πόνο. Την τραγική μοναξιά. Δεν ήταν γραφτό να έχω τον Αντρέα, αλλά ούτε και ένα παιδί δικό του να κανακεύω, να νανουρίζω, να το καμαρώνω. Τόσα χρόνια σχέσης που είχαν, θα μπορούσε να είχε κάνει μαζί του ένα παιδί, να έχω κι εγώ ένα εγγόνι, για να τον θυμάμαι. Τους το έλεγα, όμως η Μάνια πάντοτε αντιδρούσε στην ιδέα. Παρ' όλα αυτά κατάφερα να δώσω μια διπλωματική απάντηση. « Η Μάνια είναι χρυσό κορίτσι. Μου συμπαραστάθηκε και με το παραπάνω. Θα ήμουν πραγματικά δυστυχής και θα ήταν άδικο να μην ξαναφτιάξει τη ζωή της. Υπέφερε κι εκείνη τόσα πολλά από τον χαμό του Αντρέα. Δεν είμαι παράλογη. Το μωρό θα της φέρει τόση μεγάλη χαρά, αρκετά πικράθηκε». Η Έρση με αγκάλιασε ζεστά, ανθρώπινα, με συμπόνια καθώς ψέλλιζα αυτές τις σαχλές δικαιολογίες. Και τότε το ίδιο είχε κάνει.

Ήταν πρωί βράδυ στο νοσοκομείο μαζί μου η Έρση, να με κρατάει στην αγκαλιά της, όταν ο Αντρέας, χαροπάλευε στην εντατική θύμα τροχαίου. Η Μάνια που βρίσκονταν μαζί του ως συνοδηγός ήταν κι εκείνη βαριά και σε καταστολή. Έκλαιγε και προσεύχονταν η Έρση, μαζί με εμένα και τη μαμά της Μάνιας, έξω από τις πόρτες τους, πάνω από τα οπλισμένα προσκέφαλα τους με ορούς και οξυγόνο. Γιατροί διάφορων ειδικοτήτων μπαινόβγαιναν στην εντατική για να τους δουν. Ελπίζαμε να συμβεί ένα θαύμα και για τους δυο, γιατί ήταν τόσο νέοι. Όμως δεν είχαν το ίδιο ψυχικό σθένος για να παλέψουν για τη ζωή τους. Ο Αντρέας παρέμενε παραδομένος στη σκοτεινή δύναμη του κάτω κόσμου για πολλές μέρες ενώ η Μάνια αν και πονούσε φρικτά από τα πολλαπλά κατάγματα, δεν παραιτούνταν. Ήταν μάχη σώμα με σώμα, η ζωή και ο θάνατος. Ποιος θα ήταν ο απόλυτος νικητής ; Εγώ δεν είχα πια μυαλό να σκεφτώ, σαν σακί σωριαζόμεουν στις καρέκλες εντελώς άψυχη. Είχα ξεμείνει από κουράγιο γιατί έβλεπα το θάνατο να ζυγώνει, καίγοντας μου τη καρδιά. Ήταν πρόσωπο με πρόσωπο με τον Αντρέα, τόσο κοντά ώστε το παιδί μου να μυρίζει την αποκρουστικά μακάβρια ανάσα του θανάτου, μέχρι που η Άτροπος έσκυψε κοντινότερα ακόμα στο νεαρό πρόσωπο του, τον φίλησε και του έκλεψε την τελευταία του πνοή.

Η Έρση πάγωσε, εγώ λιποθύμησα και χάθηκα για μέρες στο λαβύρινθο του πένθους. Εκείνη πήρε την απόφαση να δωρίσουν τα ζωτικά του όργανα, εμένα δεν με ενδιέφερε τίποτα πια. Για εμένα είχαν όλα τελειώσει.

« Ένα μωρό λοιπόν...» μουρμούρησα, και τα χείλη μου έτρεμαν. Αισθάνθηκα την λύτρωση της Έρσης στο βλέμμα της. Δεν είπαμε τίποτα άλλο. Ούτε τον καφέ ήθελα να ξέρω πια. Δεν ήθελα να ξέρω τίποτα.

Μετά από κανένα δίωρο, απ'όταν έφυγε η Έρση, εξακολουθούσα να είμαι νευρική. Ανοιγόκλεινα αμήχανη τα συρτάρια, και τα κοπανούσα με δύναμη για να κάνουν κρότο. Ανοιγα, σκάλιζα, τακτοποιούσα καθώς τα μάτια μου έκαιγαν απ'τα δάκρυα. Κάθισα σε μια βαθιά μπεζέρα, αγκαλιά με το άλμπουμ των φωτογραφιών. Γύριζα τις σελίδες και μαζί με αυτές γύριζα κι εγώ νοερά πίσω στις δεκαετίες και ξαναζούσα τις όμορφες στιγμές. Όπως σ'αυτή την ηλιόλουστη ημέρα του Οκτώβρη, που πόζαρε χαμογελαστή μπροστά στη καινούρια πολάριντ. Στεκόμουν με ένα μπορντώ αμπέρ φουστάνι με λαχούρια, τελευταία λέξη της μόδας τότε, λίγες

μέρες πριν γεννήσω, στην Αίγλη του Ζαπείου. Τα χέρια μου χαϊδεύανε με στοργή την κοιλιά μου, καθώς πόζαρα όλο καμάρι και περηφάνια, γυρισμένη κατά τα τρία τέταρτα για να φαίνεται καθαρά το μέγεθος της παραφουσκωμένης κοιλίτσας μου. Στις επόμενες σελίδες φωτογραφίες απ'το δωμάτιο του μαιευτηρίου με τα λουλούδια, τον μικρό Ανδρέα στην αγκαλιά μου, που σαν ένας μικρός γλυκός τυφλοπόντικας, ζαλισμένος απ'το φως , με τα ματάκια του ερμητικά κλειστά ξεκουραζόταν πάνω μου μετά το θηλασμό. Τις κοίταζα απορροφημένη , μένοντας παραπάνω ώρα στις τελευταίες φωτογραφίες του Ανδρέα από την ορκωμοσία του στο Λονδίνο και τη θητεία του στο ναυτικό.

Ξεφύλλισα πάλι απ'την αρχή εκείνες τις φωτογραφίες του μαιευτηρίου. Αχ, η Μάνια, πόσο πίσω με γύρισε ξανά άθελα σου. Τι ρομαντική που είναι η δημιουργία ενός ανθρώπου και πόσο περίτρανη απόδειξη αγάπης αποτελεί. Πόσο επαναστατική πράξη αγάπης είναι να φέρεις ένα μωρό σήμερα στο κόσμο όταν ο αμοραλισμός, η αδικία, η πείνα, η ανηθικότητα, ο ανταγωνισμός, το κέρδος βασιλεύουν. Πέρασαν κάποιες μέρες προτού πείσω τον εαυτό μου να οπλιστεί με κουράγιο και να πάρει τη Μάνια στο τηλέφωνο για τα συγχαρητήρια. Ένιωθα ότι έπρεπε να το κάνω, για να τιθασεύσω τον παραλογισμό μου. Στην αρχή η αμηχανία ήταν έντονη και για εμένα και για εκείνη. Οι κουβέντες τυπικές, προσεχτικές ώστε να περάσουν ανάλαφρα ανάμεσα μας χωρίς να ξύσουν την πληγή μας. Αθέλητα το φάντασμα του Ανδρέα πλανιόνταν και δεν μπορούσαμε να επικοινωνήσουμε με ειλικρίνεια. Όσπου πήρα το θάρρος να της μιλήσω, να της ευχηθώ ..

- Μάνια, σου εύχομαι ολόψυχα ένα γερό μωρό. Καλή λευτεριά. Νιώθω την ανάγκη σου να κάνεις μια καινούρια αρχή και έχεις όλο το δικαίωμα να είσαι ευτυχισμένη.

Εκείνη πάγωσε. Το κατάλαβα από τις μονολεκτικές απαντήσεις της, όμως την ένιωθα και ανακουφισμένη. Σαν να της έφευγε ένα βάρος. Σαν να είχε απαλλαγεί από τις τύψεις , από ένα αίσθημα ενοχής απέναντι σε εμένα και τον Ανδρέα.

-Ξέρεις είναι φορές , που κι εγώ αναρωτιέμαι πως θα είχαν εξελιχθεί τα πράγματα αν ζούσε ο Ανδρέας . Δεν είμαστε πλέον σε θέση να το μάθουμε. Όμως ο Ανδρέας εξακολουθεί να ζει έστω και έτσι, έστω και στο σώμα κάποιου άλλου και μπορώ να του τα εκμυστηρευόμαι όλα.. -Τι εννοείς ; Δεν σε καταλαβαίνω., είπα σαστισμένα

-Γνώρισα τον άνθρωπο που πήρε το μόνος του. Με παρηγορούσε να ξέρω ότι η καρδιά του, κι όλα αυτά που ένιωθε για εμένα δεν είχαν πεθάνει.. -Μα πως.. ;

-Η οικογένεια του ήρθε σε επαφή με εμένα , όταν εσύ δεν ήθελες να δεις κανέναν μας . Θέλανε να σε γνωρίσουν , αλλά εσύ ήσουν σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση και είπαμε ότι θα ήταν καλύτερα να αποφύγεις τις έντονες συγκινήσεις. Έχω το τηλέφωνο αυτού του ανθρώπου , πιστεύω ότι θα χαρεί να σε γνωρίσει.. Σου είναι πραγματικά ευγνώμων , του χάρισες τη ζωή..

-Όχι εγώ , η Έρση του έκανε το δώρο αυτό... και ξέσπασα σε κλάματα.

- Μην κλαις. Θέλει να σε δει. Δώστου μια ευκαιρία . Και στον εαυτό σου θα κάνεις χάρη. Θα λυτρωθείς από τον τόσο πόνο..

-Εμένα , ο γιος μου έφυγε, τη λύτρωση να βρω;

-Αν έχει δηλαδή τη καρδιά του γιου σου, δεν είναι παιδί σου κι αυτός ; Στο δικό σου σώμα δεν ήταν αυτή η καρδιά; Μέσα σου δεν μεγάλωνε για εννιά μήνες; Μετά το παιδί σου δεν την είχε; Μ' αυτήν την καρδιά αγαπούσε και τις δυο μας. Πως το λες λοιπόν ;

Η Μάνια είχε δίκιο. Τίποτα δεν είχε χαθεί απ'τον Ανδρέα. Βρίσκονταν απλώς καλά φυλαγμένο στο σώμα κάποιου άλλου. Θυμάμαι τη χαρά που ένιωθα όταν με το στηθοσκόπιο κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης άκουγα τις δυο καρδιές μας, τη δική μου και του Ανδρέα , μέσα στο σώμα μου. Ένα σώμα με δυο καρδιές, μάνα και παιδί ,η **απόλυτη ένωση**.

Αχ , Ανδρέα- καρδούλα μου. Αυτή τη καρδιά σου σκέφτομαι, με το τόσο μακρινό ταξίδι της μέσα σε τρία διαφορετικά σώματα. Ξεκίνησε από εμένα, πήγε σε εσένα και μετά χάρισε ζωή σε κάποιον τρίτο άτομο, όταν δώσαμε τα όργανα σ'ένα άλλο νεαρό παιδί. Καρδιά με διαβατήριο λοιπόν, γεννήθηκε για να ταξιδεύει. **Για να προσφέρει μακροζωία και αγάπη...** Στη σκέψη αυτή, ένα γλυκόπικρο χαμόγελο χαραχτηκε στα χείλη μου. Αφού αυτή η καρδιά γεννήθηκε μέσα μου, όποιος την έχει είναι και εκείνος παιδί μου. Τελικά δεν ήμουν καθόλου μόνη όπως πίστευα.

Τον άνθρωπο αυτό το πήρα τηλέφωνο και μετά από λίγες μέρες κανονίσαμε να βρεθούμε στο σπίτι μου. Για πρώτη φορά ένιωθα χαρά. Είχα ανοίξει κάθε δωμάτιο του σπιτιού, οι κουρτίνες ανέμιζαν ανάλαφρες στον αέρα σαν να χόρευαν. Σκάλωναν στα φυτά του μπαλκονιού που είχαν ψηλώσει σε τέτοιο βαθμό ώστε να μοιάζουν με δεντράκια. Τα λουλούδια μοσχοβολούσαν. Παντού ευωδιές και χρώματα από τους πανσέδες, τους βασιλικούς, τα γεράνια, τους κατιφέδες. Η μιζέρια γεμίζει τα έπιπλα με σκόνη, η χαρά σαν την χλωρίνη απολυμαίνει τα πάντα. Ήταν όλα όμορφα και καθαρά όπως το όνειρο . Να'το το όνειρο λοιπόν ! Αυτό ήθελε να μου πει ο γιος μου..

Χτύπησε το κουδούνι. Εμφανίστηκε μπροστά μου ένα ψιλόλιγνο παλικάρι, πολύ καλοβαλμένο. Αμέσως φύση και έξη το να είσαι μάνα, έτεινα τα χέρια μου για να τον αγκαλιάσω. Κι εκείνος αντί να εξαφανιστεί, πέρασε μέσα στο σπίτι μας...